

шина въ селото и да не се даде знакъ за съмнѣние въ нищо прѣдъ тур. правителство, даже и на околнитѣ съсѣдни села; защото още напълно не бѣше извѣстно на коя страна ще падне тежкото. Тѣй и селянетѣ, основани на неговитѣ умни думи и наставления, послушаха го и се разотидоха по домоветѣ си нея вечеръ.

Утринта на 5-й юлий въ вторникътѣ едни отъ жтваритѣ отидоха пакъ по нивитѣ си, други да бързатъ да дожънатъ вчерашната ночната жтва, трети да бързатъ съвсѣмъ да свършатъ и да си се прибержтъ въ селото, макаръ и сърдцата имъ да тупкахъ по-малко отъ радостъ отъ колкото отъ страхъ за трудътъ и животътъ имъ; нъ все пакъ общата надѣжда ги тѣшише и укрѣпяваше, дано се разминеше нѣкакъ тая опасностъ. И него денъ като слѣдвахъ да се чуватъ пакъ топовнитѣ гърмежи, разбра се, че тая битка трѣбува да е голѣма; нъ на чия страна е побѣдата, това бѣше за насъ невъзможно да познаемъ, и мнозина оплашени оставятъ жтва и жтвари и си дохаждтъ въ селото. Оделеканията, хълцанията и плачоветѣ бѣхъ общи. Старитѣ мжже и бабитѣ, патени и другъ пжтъ, постоянно ся говорехъ: «Ами сега, бре варе, какво ще правимъ, като нѣма нито корий, нито гора, ни нѣкое друго безопасно мѣсто да се скриемъ!»

Мжжетѣ поудрягани, нъ не бѣхъ още до тамъ ослабнали по духътъ, щото давахъ си сърдце единъ на другъ и се понасърдчавахъ, като подканяхъ по-младитѣ да се не мѣсятъ и да си глѣдатъ работитѣ по нивитѣ, а по-старитѣ да се намиратъ постоянно въ селото срѣща нѣкоя ненадѣйна опасностъ, на която да отговарятъ. Тоя рѣдъ бѣше скроенъ отъ горѣпомощното лице Д. Петровъ, който и се изпълняваше отъ съселянитѣ му до другата недѣля.

За прѣзъ другитѣ останали дни отъ недѣлята, ще спомена само, че и тий се прѣкарахъ като първитѣ, само разликата е тая, че испратенитѣ коля съ принаситѣ се завърнахъ съ притѣжателитѣ имъ безъ да се е поврѣдилъ нѣкой въ 6-й и 7-й юлий, които като дойдохъ, извѣстихъ за пълната побѣда на руската войска и нейното побѣдо-